

Arrest

nr. 39 389 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloze te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 december 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat H. MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker verklaart in 2004 op het grondgebied van België te zijn toegekomen.

1.2 Op 12 februari 2004 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 9 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 10 november 2006.

1.3 Op 28 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring wordt verworpen op 19 december 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 5 243.

1.4 Op 20 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring wordt verworpen op 30 januari 2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 22 449.

1.5 Op 20 november 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 5 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijke wordt verklaard. Tevens wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.6 Op 29 december 2009 wordt nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven.”

2. Over de rechtspleging

2.1 Waar verzoeker een expliciete keuze voor de Franse taal als “proceduretaal” doet, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoeker wel vrij om voor zijn akten en verklaringen een van de landstalen te gebruiken.

2.2 Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de kosten ten laste te leggen van de verwerende partij.

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de kosten ten laste van verwerende partij kan leggen. Het verzoek van verzoeker daartoe wordt verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2 Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 10 november 2006, op 28 augustus 2007 en op 20 oktober 2008. Het beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 november 2006 werd verworpen door de Raad van State op 22 januari 2008, bij arrest nr. 178 794. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen het bevel genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 28 augustus 2007 en tegen het bevel genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 6° van de Vreemdelingenwet van 20 oktober 2008 werd verworpen bij respectievelijk arrest nr. 5 243 en nr. 22 449. Dienvolgens zijn voormelde bevelen definitief zodat ze principieel uitvoerbaar zijn. De uitvoerbaarheid van deze bevelen staat los van het thans bestreden bevel.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds de voormelde bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het 'staatlozenverdrag' en van artikel 3 van het EVRM omdat hij wél een paspoort heeft bijgebracht, afgeleverd door het "*International Delegazion Romani Union*"; dat hij heeft aangetoond 'staatloos' te zijn waardoor hij zich in de materiële onmogelijkheid bevindt om het grondgebied te verlaten; dat hij de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg te Luik heeft aangevat om het statuut van staatloze te bekomen; dat hij geboren is in voormalig Joegoslavië maar er nooit is geregistreerd; dat hij onmogelijk aan een paspoort met visum kan geraken waardoor hij onmogelijk het bevel om het grondgebied te verlaten kan uitvoeren; dat door van hem het onmogelijke te vereisen hij psychologisch wordt gekweld; dat artikel 7, lid 1, 2° en verder van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting worden geschonden. Bovendien voert hij een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt dat de motivering niet op afdoende wijze is gebeurd door de persoonlijke situatie van verzoeker, die perfect geïntegreerd is, niet te onderzoeken.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum en dat hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in

overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is. Verzoeker verwijst naar een 'paspoort' afgeleverd door het '*International Delegazion Romano Union*' maar toont hiermee niet aan dat hij over een geldig paspoort met een geldig visum beschikt. Waar verzoeker stelt dat hij 'staatloos' is, laat hij eveneens na aan te tonen dat hij het 'statuut van staatloze' bezit. Verzoeker geeft overigens zelf aan dat hij de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg heeft 'gestart'. Verzoeker beroept zich bijgevolg ten onrechte op het statuut van staatloze en zet evenmin uiteen op welke wijze het verdrag inzake Staatlozen door het bestreden bevel zou zijn geschonden. Waar verzoeker stelt dat hij psychologisch gefolterd wordt door het bestreden bevel stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt en bijgevolg zijn betoog beperkt tot loutere beweringen.

3.4. Het betoog van verzoeker waarbij hij de vermeende schendingen aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het 'staatlozenverdrag' en van artikel 3 van het EVRM kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 3.2 gedane vaststelling(en).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN